சக்ரவர்த்தினி

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-11 | தொகுதி-11 — January | ஜனவரி௴ 1916. — No 6. | பகுதி-6.

கூரம்பாயினும் வீரியம்பேசேல்.

நம்மனோர் கல்வி, ஆண்மை, செல்வம், அதிகாரம், சொற்செலவு, உயர்குடிப் பிறப்பு, இல்வாழ்க்கைச் சிறப்பு முதலியவற்றால் மிகச் சிறப்புடையவராயிருப்பினும், அவை காரணமாகப் பிறர் அறிந்தோ அறியாமலோ தமக்குத் தீமைசெய்தவிடத்து, அவர் வருத்தமுறுமாறு தமது மேன்மையைக்கூறி, அவரை யிகழுவாராயின், அவர்க்கது பெருந்தீமையை யுண்டாக்குவதாம். பொறுமையால் மேம்பாடுண்டாவதென்பதை யுணராமலிவர் நமக்கு மாறாயிருக்கின்றன ரென்றுணர்ந்து, தமது மேன்மையைக்கூறி, அவரைப்பழிப்பவர் தீமைபலவற்றை யடைந்து சிதைவாரென்பது சிசுபாலன், துரியோதனன் முதலாயினோரது சரித்திரத்தை யுணர்ந்தவர்க்கு நன்குவிளங்குவதாம். சிசுபாலன் தருமபுத்திரர் ராஜசூய யாகஞ்செய்தபோது கண்ணபிரானுக்கு அக்ரபூசை செய்ததைப் பொறாமல் தனது மேன்மை புலப்படுமாறு கண்ணபிரானை யிகழ்ந்து பேசினமையால், அவர் பொறுக்குமளவும் பொறுத்திருந்து, பின்னவனைக் கொன்றாரென்பதும், துரியோதனன் பாண்டவர் தனக்கு மாறாயிருக்கின்றன ரென்றுணர்ந்து, அவர்களைச் சூதாட்டத்தில் சகுனிவாயிலாக வென்று தனது மேன்மை புலப்படுமாறு இகழ்ந்தமையால், அவர்கள் பொறுக்குமளவும் பொறுத்திருந்து பின்னவனை அவன் புத்திரர் மித்திரர் முதலாயினாரோடு கொன்றனரென்பதும், பாரதத்தில் மிகுபிரசித்தமாமன்றோ? சூதாட்டத்தில் தருமபுத்திரர் நாடுநகர முதலியவற்

றையும், சகோதரரையும், தம்மையும் தோற்றபோது துரியோதனன் தம்மையும், தமது சகோதரரையும், துரோபதையையும் தனது மேன்மை புலப்படுமா றிகழ்ந்து கூறியதைப் பொறுத்திருந்தமையை நோக்குமிடத்து யாது விளங்குகின்றது? ஒருவர் தம் பகைவர்க்குச் செய்யவேண்டியவற்றை வலி காலம் இடமென்பனவற்றை யறிந்து செய்யவேண்டுமேயன்றி, அவரைத் தமது மேன்மை புலப்படுமா றிகழ்ந்து கூறுதல் பயனுடையதாகாதென்பது செவ்வனே விளங்கும்.

"யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு-தம்மாற் காக்கப்படுவன வெல்லாவற்றையுங் காக்கமாட்டா ராயினும் நாவொன்றனையுங் காக்கக்கடவர்; அதனைக் காவாராயிற் சொற்குற்றத்தின்கட் பட்டுத் தாமே துன்புறுவர்" என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனர் கூறுவதை நோக்குமிடத்து, ஒருவன் வலி காலம் இடமென்பனவற்றை யுணராமல் தனக்குமாறுயவரைத் தனது மேன்மை புலப்படுமா றிகழ்தல் நாகாவாமையி லடங்குவதென்பது விளங்காமற் போகாது. நாம் நாவடக்க முடையவராகப் பழகிவருவோமாயின், "ஆரியக்கூத் தாடினுலுங் காரியத்திலே கண்" என்னும் பழமொழிக்கிணங்கக் காரியத்திற் கண்ணுயிருப்போமேயன்றி நாவடக்கமில்லாது, நமது மேன்மையை உயர்ந்தா ரிழிந்தா ரொத்தாரென்னு மிம்மூவரிடத்திலும் கூறமாட்டோம். எப்போது நாம் நமது மேன்மையைப் பிறரிடத்துக் கூறுகின்றேமோ அப்போதே நம்மிடத்துக் கேடுவர வழிநோக்கி யிருப்பதாம். பிறர் செய்த குற்றத்தைப் பொறுக்க முடியாதபோதுதான் நாம் அவரை நோக்கி "விட்டேனுபார்; யாரென்றென்னை நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றுய்? யானுன்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தாலிப்போதே கொன்றுவிடுவேன்" என்றற் றொடக்கத்தனவற்றைக் கூறியிகழுகின்றேம்; இதனுல் வருவது கேடேயாமென் றுணராதிருக்கின்றேம். நாமிவ்வாறு கூறுவதால், நமது பகைவர் விழித்துக்கொண்டு நாமிருக்க வேண்டியவாறிருக்க வேண்டுமென்றுகருதி, அதற்கேற்றவற்றைச் செய்து கொள்ளுகின்றனர்; அதனுல் நாம் வலி கால மிடமென்பனவற்றை யறிந்து அவரை வெல்வதுமுடியா தாகின்றது; ஆகலான் நாமெப்போதும் தற்புகழ்ச்சி யில்லாதவரா யிருக்க முயலுதல் வேண்டும். "தன்னை வியந்து

தருக்கல் - செல்வ முடைக்கும்படை'',"வியவற்க வெஞ்ஞான்றுந் தன்னை,'' "தன்னை வியப்பிப்பான் றற்புகழ்த நீச்சுடர், நன்னீர் சொரிந்து வளர்த்தற்றால் - தன்னை, வியவாமை யன்றே வியப்பாவது'' என்று பெரியார் கூறி யிருத்தலை நன்குணர்வோ மாயின் எப்போதும் நமது மேன்மையை யெவரிடத்தும் பேசுதற்குரியவராக மாட்டோம்.

சூரபதுமன், இரணியன், இராவணன் முதலாயினோர் நாம் கல்வி, ஆண்மை, செல்வ முதலியவற்றால் மேம்பாடுடையவரா யிருக்கின்றோ மென்று தருக்குற்று, செய்வதின்னது தவிர்வதின்னதென்றுணராது தமது மேன்மையைத் தாமே புகழ்ந்து கூறி, பழி பாவங்களுக் கேதுவாய செயல்களைச் சிறுதுஞ் சோர்வில்லாது செய்து வந்தமையாலன்றோ தமதுஉறவினர் மித்திரர் முதலாயினரோடு மாண்டனர்? அவர்கள் நாவடக்க முடையவராய்த் தமது மேன்மையைத் தமக்கு மாறு யிருப்பவரிடத்தும் பேசாதிருப்பாராயின், கேடுறுவது கூடுமோ? கூடாதன்றோ? சிராமர் சீதா பிராட்டியாரை மணந்து மிதிலைமா நகரினின்றும் புறப்பட்டு அயோத்திக்கு வரும்போது, தம்மை வந்தெதிர்த்துத் தமது மேன்மையைக் கூறி யிகழ்ந்த பரசுராமரை நோக்கிப் "பூதலத்தரசை யெல்லாம் பொன்றுவித் தனையென் றாலும், வேதவித்தாய மேலோன் மைந்தனீ விரதம் பூண்டாய், ஆதலிற் கொல்லலாகா தம்பிது பிழைப்ப தன்றால், யாதிதற் கிலக்க மாவ தியம்புதி விரைவில்'' என்று பணிவாகக் கூறியதையும், தருமபுத்திரர் வலிகாலமிட மென்பனவற்றை நோக்கித்துரியோதன் செய்த அவமானத்தைத் தம தாற்றலை வெளியிடாது பொறுத்துக் கொண்டிருந்ததையு மூன்றி நோக்கி வருதல் நமக்கத்தியாவசியக மான கடமையாம். இக்கடமையை நாம் மேற்கொண்டொழுகி மேன்மையையடையவேண்டுமென்று கருதியே ஒளவைப் பிராட்டியாரவர்கள் "கூரம் பாயினும் வீரியம் பேசேல் (உன் கையிலிருப்பது) கூரியஅம்பேயானாலும் (உன்) வீரத் தன்மையை(எவரிடத்தும் நீ) பேசா திருக்கக்கடவாய்'' என்றருளிச் செய்தனர்.

ஒருவர் தமது வீரத்தன்மையைப் பிறரிடத்துப் பேசுவதற்குக் காரணம் பேதைமையும் புல்லறிவாண்மையுமாம். பேதைமையாவது செய்வது தவிர்வ துணராமையாம்; புல்லறிவாண்மையாவது ஒருவன் தான் சிற்றறிவினனா யிருந்தே தன்னைப் பே

ரறிவினனுக மதித்து உயர்ந்தோர் கூறு முறுதிச் சொல்லைக் கொள்ளாமையாம். இவ்விரண்டுமுடையவரன்றி மற்றவர் தம்மைப் பிறரிடத்து வியந்து கூறுவதின்மையின், நாம் பேதைமையையும் புல்லறிவாண்மையையு மொழிக்கப் பெரிது முயலுதல்வேண்டும். தமக்கு மாரு யொழுகுவாரை வெல்வது வேண்டி வலி கால மிட மென்பனவற்றை யறியாது வெகுண்டுரைப்பவர் உமிக்குத்திக்கை வருந்துவார் போன்றவராவர்; அவர் அதனுல் நலமுறுவதிலர்; அவர்க்கு வருவது தீமையேயாம மென்பது நமக்கு நன்கு விளங்குமாயின், நாம் கல்வி ஆண்மை முதலியவற்ருல் கர்வங் கொண்டு பகைவரென் றறிந்தவரைப் பழித்துப் பேசி, பழிபாவங்களுக் காளாய் வருத்தமுறுவதில்லையாம். "அடக்க மமரரு ளுய்க்கும்" என்று திருவள்ளுவர் கூறுவதை மகா வாக்கிய மாகக் கொண்டு தமது வீரத் தன்மையை வீணே வியந்து பேசாது வருபவர் நன்மை யென்பனவற்றை யெல்லா மடைவா ரென்பதறிந் தொழுகக் கடவுள் நமக்கு நன்மதி தர, அவரைப் போற்றுவோ மாக.

திருக்குறள்—பெருமை.

"பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை,
யணியுமாந் தன்னை வியந்து"

நாலடியார் - சினமின்மை.

"எல்லாம், ஒறுக்கு மதுகை யுரனுடை யாளன்,
பொறுக்கும் பொறையே பொறை."

இப்பிரயோகங்க ளிங்கு நன்குணர்தற் பாலனவாம்.

WONDERS IN NATURE.

இயற்கை யற்புதங்கள்.

(106ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி).

நான். மறுநாள் புற்களினருகே சென்று "ஓ புற்களே! நேற்றுப்பகலில் நீங்கள் வாக்களித்தவண்ணம் உங்கள் இனத்திற் சேர்ந்த பிரிவுகளைத் தெளிவாய்ச் சொல்லக் கோருகிறேன்" என்றுகேட்டேன்.

புற்கள். "வாரும் சகோதரரே! வாரும். உங்களைத் தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தாங்கள் கேட்ட விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லத் தயாராயிருக்கிறோம்; சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள். எங்கள் குடும்பத்திற் சேர்ந்த ஜாதிகளையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துக் கூறுவதாயிருந்தால், எங்கள் ஆயுளும் போதாது; ஆதலால் சங்கிரகமாய்க் கூறுகிறோம். மூங்கில், கரும்பு, சோளம், கம்பு, நாணல், கோதுமை, கேழ்வரகு, நெல், கோரை, சொருக்கு, பேய்க்கரும்பு, முஞ்சம்புல், விழல், அருகம் புல், வரகு முதலியன முக்கியமானவைகளாம். இவையன்றி இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான உட்பிரிவுகளும் உண்டு. நேற்றைய சம்பாஷணையில் எங்கள் தேக அமைப்பைப்பற்றித் தங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறோம்; அஃதாவது 1. மெலிந்து நீண்ட இலைகள். 2. கணுக்கள். 3. கணுத்தோறும் உண்டாகக் கூடிய குச்சுவேர்கள் முதலியன. இந்த லக்ஷணத்தைக்கொண்டு எங்கள் இனத்தை இதர தாவரங்களினின்றும் பிரித்தறியலாம்.

நான். "ஓ புற்களே! நீங்கள் மெலிந்து நீண்ட இலைகளும், கணுக்களும் எங்கள் குடும்பத்திற்குச் சிறந்தகுறி யென்றுரைத்தீர்கள்—தென்னை, பனை, ஈந்து முதலியமரங்களுக்கும் மெலிந்து நீண்ட இலைகள் இருக்கின்றன; வெளிப்பார்வைக்குக் கணுக்கள் போன்ற வளையங்களும் மரத்தில் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் அம்மரங்களும் உங்கள் இனத்தில் சேர்ந்தன வென்றே கூறலாமன்றோ?" என்று கேட்டேன்.

புற்கள். "ஓ சகோதரரே! தென்னை, பனை, ஈந்து முதலியவைகளும் எங்கள் இனத்தைச் சேர்ந்தவைகளென்று கூற என்ன தடையிருக்கின்றது? அவைகளும் எங்கள் குடும்பத்திற் சேர்ந்தனவே? நீங்கள் மேற்கூறிய லக்ஷணத்தினால் ஊகித்தறிகிறீர்களாவில்லையா வெனத்தெரிந்து கொள்ளுவதற்காகவே யாங்கள் கூறவில்லை." என்று சொல்லின.

நான். "ஓகோ! அப்படியானால் மெத்தசந்தோஷம். மேலே கூறப்பட்ட உங்கள் இனத்திற் சேர்ந்த ஒவ்வொன்றும் கடவுளின் கிருபைக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் பாத்திரமானவைகளென்றே நினைக்கிறேன்." என்று சொன்னேன்.

புற்கள். "ஆம், எங்கள் இனத்திற் சேர்ந்த ஒவ்வொன்றும் கடவுளின் கவனிப்புக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் பாத்திரமானவைகளே. இதில் என்ன சந்தேகம்?" என்று வினவின.

நான். "ஓ புற்களே! சந்தேகம் யாதுமின்று மேலே நீங்கள் கூறிவந்த வகைகளில் பெரும்பான்மையனவான

தென்னை, கரும்பு, நெல், சோளம், கேழ்வரகு, கம்பு, வரகு முதலியவைகள் மனிதர்களின் உணவுப்பொருள்களாயிருத்தலின் அவைகள் அவர்களாலேயே கவனிக்கப்பட்டு வளர்க்கப்படு மன்றோ? ஆதலால் கடவுளின் கவனிப்பு அதிகமாய் வேண்டப்படுவ தில்லை யென்பதே எனக்குச் சந்தேகம்." என்று சொன்னேன்.

புற்கள்:—"ஓ சகோதரரே! அங்ஙனமன்று. எவ்வளவு தான் மனிதரால் கவனிக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டாலும் கடவுளின் கவனிப்பு இன்மையேல் என்னவாகும்? தாங்கள் கூறுவது எப்படி யிருக்கிறதெனின், குருடன் குருடனுக்கு வழி காட்டுவதை யொக்கும். மனிதனே கடவுளின் கவனிப்பை யபேக்ஷித்திருக்க அவன் மற்றொரு சிருஷ்டிப் பொருளைக் காப்பாற்றத்தக்க அவ்வளவு வல்லமை யுடையவனென்று எப்படி கூறலாம்? தாங்கள் மனிதரா யிருந்தும் அவ்வாறு கூறுவது சரியன்று. இதற்கொரு திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறோம்; சற்றுக் கவனமாய்க் கேளுங்கள்— ஒரு காலத்தில் ஒரு மனிதன் கருப்பஞ் செடியொன்றை வளர்த்தான். கரும்பின் முக்கியப் பிரயோஜனம் அதன் சாறென்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். சாற்றிலிருந்து வெல்லம் எடுக்கிறார்களல்லவா? வளர்க்கப்படும் போது மனிதனால் கூடிய வரையில் கருப்பஞ் செடியானது கவனிக்கப்பட்டு வந்தது. இப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் எறும்புக் கூட்டங்கள் கரும்பிலுள்ள இனிய சாற்றிற்கு ஆசைப்பட்டு அக்கரும்பிற்குள் நுழைய யோசித்தன. வழியேது? கரும்பின் மேலே கடினமான பட்டை யிருக்கிறது; எப்படி அந்தக் கடினமான பட்டையைத் துளைப்பது? முடியாதன்றோ? ஆகையால் ஒருவிதம் தீர்மானித்தன. கணுக்களினின்றும் எழும் இலைகளின் அடிப்புறத்திலிருந்து நுனிக்குச்சென்று இலையின் மேற்பக்கத்திற் போய் நுனியிலிருந்து அடியை நோக்கிக் கணுவின் மிருதுவான பாகமாகியஇலை புறப்படும் இடத்தில் துளைத்துக் கரும்புக்கு உள்ளே சென்று இனிய ரசத்தைக் குடிக்கலாமென்று தீர்மானித்து இலையின் அடிப்புறமாகவே நுனிக்குச் சென்றன. நுனியிலிருந்து இலையின் மேற்பக்கமாக இலை புறப்படுமிடத்திற்கு வரத்திரும்பியபோது கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட கோடிக்கணக்கான காவலாட்கள் எறும்புக் கூட்ட

ங்களின் வழியை மறித்தன. "இக்காவலாளிகள்" எவை என்று உங்களுக்குத்தெரியுமா? கரும்பிலையின் மேற்பக்கத்தில் நுனிப்புறமாய் வளைந்திருக்கும் சிறிய முட்களேயாம். இம்முட்கள் கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்படாவிடின், ஒரு கரும்புச் செடியாயினும் மனிதனுக்கு உபயோகப்படுமென்று நினைக்கிறீர்களா? அல்லது ஒவ்வொரு கரும்பிலும் எறும்புகள் வரவொட்டாமல் மனிதனால் தடுக்க முடியுமென்று நினைக்கிறீர்களா? என்று சொல்லி முடித்தன.

நான்:—"ஓ புற்களே! மிக்க சந்தோஷம். இங்ஙனமே ஒவ்வொரு வகையிலும் உள்ள முக்கிய விஷயத்தைச் சொல்லக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்" என்று கேட்டேன்.

புற்கள்:—"ஐயா சகோதரரே! தயவுசெய்து நாளைக்கு வருவீராயின் சொல்லுகிறோம்; மன்னிக்கவும்" என்று சொல்லி முடித்தன. உடனே நாளையதினம் போகலாமென்று திரும்பினேன்.

(தொடரும்)

ந. சுப்பிரமணிய அய்யர்,

திருவெட்டேசுவரன் பேட்டை, சென்னை.

உயிர்க்குறுதிபயக்கும் சில நீதிமொழிகள்.

(1) திருவாலவாயென்னும் மதுரையின் கண்ணே சமணிருள்மூடியிருந்த காலத்தில் கூன்பாண்டிய அரசனுக்குற்ற சூலைநோயைத் தீர்த்தற்பொருட்டுத் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் எழுந்தருளி திருவாய்மலர்ந்தருளிய மந்திரமாவது நீறு என்னும் திருநீற்றுப்பதிகத்தை, காலை நண்பகல் மாலை இம்மூன்றுவேளைகளிலும் பாராயணஞ்செய்து, அத்திருநீற்றினை, உங்களுடைய தேகமுழுவதும் அணிந்து கொள்ளுங்கள்.

(2) உலகபந்தபாசங்களுக்கு உரியவராகவுள்ள உங்களுடைய சுற்றத்தாரினின்றும் பிரிந்து யாவருக்கும் பொதுவாயுள்ள புறந்திண்ணைகளில் தனிமையாக உட்கார்ந்து சிவயோக நித்திரை செய்து கொண்டிருங்கள்.

(3) இவ்வுலகத்தார்கண்டு சிரிக்கவும், அவ்வுலகத்தார்கண்டு உளம்பூரிக்கவும், சிவவேடம் பூண்டு சிவயோக நித்திரையிலிருங்கள்; சிவபிரான் தமது இரண்டு திருவடிகளையும் தந்து உதவுவர்.

இவ்வுண்மையைக் கருணைபற்றி, நமக்கு உபதேசஞ் செய்த பட்டினத்தடிகள், பாடியிருப்பதை நன்கு சிந்தியுங்கள்.

"ஊரீருமக்கோ ருபதேசங்கேளு முடம்படங்கப்
போரீர் சமணைக் கழுவேற்று நீற்றைப் புறந்திண்ணையிற்
சாரீ ரனந்தலைச் சுற்றத்தை நீங்கிச் சகநகைக்க
வேரீ ருமக்கவர் தாமேதருவ ரிணையடியே."

(4) சிவனடியார்களைச் சிவனென்று பூசியுங்கள்.

(5) சிவபூசை, சிவத்தியானம் என்பனவற்றில் விருப்பம் வையுங்கள்.

(6) இவ்வுலகிலே, ஒருவன் இன்றியமையாது அனுபவிக்க வேண்டிய பெரும்பயன், மேலே கூறியருளிய, சிவனடியார் உறவும் சிவபூசைகளுமேயாம் என்று தெளிமின்கள்.

(7) மான்மழுவேந்திய கரங்களிணையுடைய சிவபெருமான் சிவத்தொண்டர்களிடத்தும், அத்தொண்டர் வழிபடும், சிவலிங்கத்தினிடத்தும் எழுந்தருளியிருப்பது சத்தியமென்று உணர்மின்கள்.

(8) உணர்ந்த பின், சீவச்செயல்களை சிவச்செயல்களென, சிந்தையிற்கொண்டு, உயிருக்கு உறுதியைத்தேடுமின்கள்.

(9) இம்மாதிரியாயுள்ள சிவநேசம், சிவபூசைஎன்பனவாதிகளில் மனங்கசியச் செய்வதே மதியெனக்கொண்டு, அன்போடு அவரைக் கைகூப்பித் தொழுங்கள்.

(10) இவைகளுக்குத் தடையாயுள்ள அகங்காரம், கோபம், ஆணவம், பொய், காமம், என்பனவாதிகளை வாதில்வென்று கொல்லுங்கள்.

ஏனெனின், இவற்றின் உண்மைகளை, தம் அனுபவத்தில் வைத்து உலகோருக் குபதேசம் செய்த

பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கு பின்வருமாறு ஞானம் போதிக்குமாற்றாற் கண்டுஉணரக் கடவோமாக.

"அடியாருறவும் அரன்பூசை நேசமு மன்புமன்றிப் படிமீதில் வேறுபயனுளதோ"

ரா. சந்திரகாசன்,
தூத்துக்குடி.

சளி பிடித்த நரி.

"என்றைக்குமில்லாத இவ்வளவு சளிப்பு இன்று ஏற்படக் காரணம் காண்கிலேன். தேகமுழுதும் திமிர்ப்பாக இருக்கிறது. சோம்பல் அதிகரிக்கின்றது. காலம் சீக்கிரமாகக் கழியவில்லை. ஒரு வேலையிலும் மனது செல்லவில்லை" என்று, ஒருநாள் ஒரு சிங்கம் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு, கால்களை நீட்டி, கொட்டாவிவிட்டு, வாலைக் கீழே அடித்து, தனது குகையில் தரை மீது புரண்டு கொண்டிருந்தது. பிறகு தன் குடிகளைப் பார்த்து, அவர்களுடன் பேச எண்ணங்கொண்டு, முக்கியமாக இராஜாங்க விவகாரங்களைப் பற்றிச் சம்பாஷிப்பதற்குக் கழுதை, ஓநாய், நரி இம்மூவரையும் வரவழைத்தது.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நால்வரும் சந்தித்தார்கள். உடனே மிருகராஜன் தன் வீட்டிற்கு வந்தவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதைகள் செய்து, அவர்களுக்குத் தன் அரண்மனை முழுதும் காண்பிக்க விரும்பி, அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, களஞ்சிய சாலை, பண்டகசாலை, போஜன சாலை முதலிய சாலைகளில் சென்றான். குகை மிகவும் அழகாகவும், செழிப்பாகவும் இருந்தது. ஆனால் அதனுள் உலாவும் துர்க்கந்தம் சகிக்க முடியாதிருந்தது. எங்குப் பார்த்தாலும் எலும்புக் குவியல்கள், அழுகிப்போன மாம்ஸத் துண்டுகள், ரோமக் குவைகள் இவற்றினின்று ஒரு அருவருப்பான துர்நாற்றம் எழும்பி வெகுதூரம் வீசிற்று.

வந்தவர்களுக்கு அரண்மனையின் ஸகல பாகங்களையும் காண்பித்துவிட்டு சிங்கமானது அவர்களை வாசலில் உட்காரச்செய்து, தானும் அமர்ந்து, தீனி வழங்கிற்று. சாப்பிட்டான பிறகு ராஜா முதலில் கழுதையைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:—

"என் சிங்காரக் கழுதையே! என்னுடைய வீட்டைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்? உண்மை பேசுவாய்". கழுதை:—மஹாராஜா! என்னை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டது எனக்குக் கௌரவமே. அதற்கு நான் அருகனல்லன் ஆயினும் நீர் உண்மையைக் கேட்கிறபடியினால், ஒரு கிழக் கழுதையும் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லத் துணிந்தது; கேளும்; உம்முடைய அரண்மனையும், அதனுடைய செல்வமும் புகழத்தக்கன. சாலைகளை அழகாகவும், ஒழுங்காகவும் அமை

திருக்கின்றீர். எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம்; ஆனால் இங்கு ஒரு கெட்டக் காற்று, அழுகிப்போன வஸ்துக்களின் துர்நாற்றம் வீசுகின்றன. கொலை நாற்றம்.

சிங்கம்:—"ஆஹா! அபாண்டமான பொய் பேசுகிறாய். என் வீட்டில் துர்க்கந்தம் அடிக்கிறதென்று எங்ஙனம் சொல்லத் துணிந்தாய்? உன்னுடைய மதியற்ற துணிவுக்கு இதுதான் தண்டனை" என்று சொல்லிக்கொண்டே அதன்மேற் பாய்ந்து அதனைக் கொன்று போட்டது.

பிறகு ஓநாயைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லிற்று.

"பொய்யாக அவதூறு பேசுகிறவர்களை எங்ஙனம் சிக்ஷிக்கிறேன் என்பதைப் பார்த்தனையா? இப்போது நீ உண்மை பேசுவாய். உன் அபிப்பிராயம் என்ன?"

"மஹாராஜா" என்றது ஓநாய் கொஞ்சம் வருத்தத்தோடு; கழுதைக்குப் புத்தியில்லை; பைத்தியம்; துர்க்கந்தம் பைத்தியம்; உம்முடைய வீட்டிலும் துர்நாற்றம் அடிக்குமா? உம்முடைய அரண்மனையில் எல்லாம் ஒழுங்காக இருக்கின்றன. ஆஹா! என்ன வாசனை! என்ன சுகந்தம்! நல்ல மல்லிகையின் மணமல்லவோ இங்கு வீசுகின்றது."

"அங்ஙனமா!" என்றது சிங்கம். "நல்ல வாசனையா! சரி! அயோக்கிய நய வஞ்சகா! உன்னுடைய இச்சக வார்த்தைகளின் பலனை அநுபவிப்பாய்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அதனைக் கிழித்தெறிந்து போட்டது.

கடைசியாக நரியைப்பார்த்து:—"என்னுடைய பிரியமுள்ள நரியே! என்னுடைய நியாயமான தீர்ப்புகளைக் கண்டாயே; நீ என்ன நினைக்கிறாய்? நான் அவதூறான பொய் வார்த்தைகளையும், இச்சகப் பேச்சுகளையும் எங்ஙனம் ஏற்கிறேன் என்பது தெரிந்ததா? சரி! நான் ஒரு தர்மராஜா. சத்தியந்தான் எனக்கு முக்கியம். இப்போது உன் அபிப்பிராயத்தையும் தெரிவிப்பாய்

சிங்கத்தின் வார்த்தைகளைப் பொறுமையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நரியானது பலமுறை இருமிக்கொண்டும், தும்மிக்கொண்டும், மூக்கைத் தரை மீது தேய்த்துக்கொண்டும் பின்வருமாறு மறுமொழி கூறினது.

"உதார குணமுள்ள பிரபுவே! உம்முடைய அதிகாரத்தையும், கௌரவத்தையும் மெச்சாதவர்கள் எக்காட்டிலும் இல்லை. நீரோ மிகவும் பலவான்; உம்முடைய தீர்ப்புக்கள் விவேகமுள்ளன. அவற்றில் நியாயம் நிறைந்து ததும்புகிறது. கழுதைக்கும், ஓநாய்க்கும் தகுந்த தண்டனை தான் விதித்தீர். இப்போது நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறீர் அல்லவா? நான் உண்மையே பேசுவேன். உம்முடைய அரண்மனைக்குள் எல்லாம் அழகாகவும், சுகமாகவும் இருக்கின்றன. மிகவும் விலையுயர்ந்த கட்டடம்; செல்வம் நிறைந்த மாளிகை. ஆனால் அங்குள்ள வாசனையைப்பற்றி என்றார். நிர்ணயிக்க இன்று முடியாது ஏனென்றால்... அச்... அச்... அச்... அச் எனக்குச் சளி பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

N. Subramanya Iyer,
புதுவை.

சுகத்தேளிவுரை.

கடவுள் வழிபாடு.

(முன்தொடர்ச்சி.)

"கடவுள் ஸர்வ வியாபகர்" என்று மனிதன் தன் நாவினால் சொல்கின்றானே தவிர, அவனுடைய இருதயத்திற்கும் உண்மைக்கும் வெகு தூரம். மெய்ம்மொழிகளை அவன் வாக்கினால் சொல்வானாயினும் அவற்றிலடங்கிய உண்மையை விவேகத்தோடங்கீகரிக்கின்றானில்லை. மனவமைதியோடும் தெளிந்த வுணர்வோடும் எல்லாரும் கடவுளுடைய ஸர்வ வியாபகத்வத்தில் அழுந்தித் தியானிக்கக் கடவர். உள்ள பொருள்கள் ஜீவர்களாயினும் ஜீவனற்றவையாயினும், அவற்றில் ஒவ்வோரணுவிலும் கடவுட்டன்மை முழுதும் வியாபித்திருக்கின்றது; ஏனெனின் அவர் ஒருவராயும் அகண்ட சொரூபியாயு மிருக்கின்றார். சிறிது பெரிதென்னுந் தாரதம்மிய மின்றிச் சகல பொருள்களிலும் ஸர்வ வியாபகரான கடவுளானவர் குடிகொண் டிருக்கின்றாரென்று மனிதர் பிரஸ்தாபிக் கின்றனர். ஏனென்றால், அவர்கள் இப்பொருள்கள் கடவுளுக் கந்நியமாய் நின்று விளங்குகின்றன வென்று கொள்ளுகின்றனர். ஆனால், நாம் உணர்வை யூன்றி, பொருள்கள் நமக்குப் புலப்படுதற்குக் காரணமாயிருக்குங் குணங்கள், விசேஷணங்கள்

ரூபங்கள் என்றிவைகளைப் பிரித்து விடுவோமாயின் அங்கிருப்பது (அவற்றிற்கெல்லா மாதாரமாயிருப்பது) கடவுளேயென்றறிவோம். விசேஷணங்களும் ரூபங்களும் உணர்வாற் பிரிக்கப்பட்ட போதிலும், பிரிக்கப்படும் ஆதார வஸ்துவினின்றும் வேறிருப்பு அவற்றிற்கு வாஸ்தவத்தில் இல்லை. மண்ணை யோராதார ஸத்தாக எடுத்து நோக்குவோமாயின், அரண்மனைகள் - பலவித பண்டசாலைகள் - கடைத்தொகுதிகள் - கோட்டை கொத்தளங்கள் - பாண்ட பாண்டங்கள் என்றிவை யெல்லாம் ரூப விசேஷனங்களாற் பேதப்பட்டிருப்பினும், உண்மையில் மண்ணொழிய வேறொன்றில்லையெனக் காண்போம். ரூபங்களும் விசேஷணங்களும், ஆதார ஸத்தினாலேயே அந்த ஸத்தோடொன்றி விளங்குவனவா யிருக்கின்றமையின் உணர்வினாற் கற்பிக்கப்பட்டவைக ளாகின்றன. இவை நிற்க, உங்கள் கண்களை யகத்தே திருப்பு வீர்களாயின், அக்கண் அல்லது உணர்வு அது சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஸத்தினது குணம் அல்லது சக்தி மாத்திரமா யிருக்கின்றதென்றும், ஆதலால், அவ்வுணர்வு அந்த ஸத்தோ டக்கியமானதென்றும் அறிவீர்கள். மெய்க்காட்சியினால், ஸ்ர்வ வியாபகராகிய கடவுள் இடையறாது தரிசிக்கப் படுகின்றனர்; எல்லாப் பொருள்களும் அவரின் வேறாயும் ஆயினும் அபேதமாயும் காணப்படுகின்றன. ஆச்சரிய மடையும்படி நாநா விதமாய்த் தோற்றுமிப் பிரபஞ்சத்தின் கண், எவ்விடத்தும் ஒரே கடவுள் தரிசிக்கப் படுகின்றார். ஒன்றாய் அகண்டிதமாயுள்ள பரம்பொருளினுடைய ஸர்வ வியாபகத்வம் ஒரு பொழுதும் காட்சியை விட்டு மறைவதில்லை. இங்கே ஒரு சந்தேக முண்டாகலாம். அஃதாவது எல்லாப் பொருள்களிலும் யானென்று வழக்கிற் சொல்லு மென்னுடைய அறிவிலுங் கடவுளே யிருக்கின்றார். இவைகள் கடவுளிடத்தே யிருக்கின்றன; கடவுள் ஸர்வ சக்திமான் என்னில், ஒவ்வொரு பொருளினின்றும் எல்லாப் பயன்களையு மடைதல் ஏன் ஸாத்தியப் படவில்லை? மணலிலிருந்து எண்ணெயும், பனிக்கட்டியிலிருந்து சூடும், அக்கினியிலிருந்து குளிர்ச்சியும் பெற நாம் ஏன் வலியற்றவர்களா யிருத்தல் வேண்டும். நம்மைப் போன்ற ஜீவர்களிடத்தில் மட்டும் நட்பை விரும்பி, அவர்கள் சரீரத்துக்குக் காரணமா யிருக்கிற மண்ணிடத்து ஏன் அதை விரும்புகின்றோ மில்லை? இந்தச் சந்தேகம் மெய்க்காட்சி யில்லாதபோது மட்டுமே நிகழத்தக்கது. ஏனென்றால், எல்லாப் பொருள்களும் இருக்குந் தன்மையில் அபேதமாயி

ணும், குணங்கள், விசேஷணங்கள், ரூபங்கள் என்றிவற்றில் அபேதமானவைகளல்ல. எல்லாம் வல்ல கடவுள், ஒவ்வொரு பொருளினின்றும் எல்லாப் பயனுமடையக் கூடாத விதத்தில் தமது சக்திகளை வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றார்; கடவுள் எல்லாம் வல்லவராயின், அவர் தம்முடைய சக்தியை எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் காட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்னும் நியதிக்குட்பட வேண்டிய தவசியமன்று. ஸர்வ சக்தித்வத்தில், அவர் தமது சக்தியை யெப்படி யுபயோகிக்கின்றாரோ அப்படி யுபயோகிக்கும் வல்லமையும் அடங்கியே யிருக்கின்றது. அவரது ஸர்வ வல்லமை ஒரு சக்தியேயன்றி பாரமன்று. கடவுளானவர் தம்முடைய ஸர்வ வல்லமையில், பனிக்கட்டியிற் சூடுகாட்டுவதற்கு வேண்டிய சக்தியை யடக்கி விட்டு அதனை அக்நியில் வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றார். இதே மாதிரியாக உயிர்ப்பு விழிப்புக்கட்குரிய அவரது சக்தி, கல்லிடத்து உறங்கி, மனிதனிடத்து நன்றாக விழித்திருக்கின்றது. உயிருள்ளனவும், உயிரில்லாதனவும் இருக்குந் தன்மையில் வேறு பொருள்களாகாது ஒன்றேயா யிருப்பினும் குணரூபங்களில் அவை பேதப்படுகின்றன; உயிருள்ளதாய் விளங்குங் கடவுளே உயிரில்லாததாயும் விளங்குகின்றார். எவ்வாறெனில், ஜாக்ரத்திலும் ஸ்வப்நத்திலும் (விருத்தியினால்) விகசித்திருக்கும் உங்கள் பிரஞ்ஞை ஸுஷுப்தியில் விருத்தியின்றிச் சங்கோசித்திருப்பது போல, கடந்த பொருளா யிருக்கின்ற கடவுளே காட்சிப் பொருளாயு மிருக்கின்றார். கடவுள் தம்முடைய ஸர்வ வல்லமையை எவ்விடத்து எப்பொருளிலும் வெளிப்படுத்தினரல்லராகலான், காரிய ஸாத்தியத்திற்கு அநுகூலமான விஷயங்களை அறிந்து செய்தல், பகுத்தறிவுடைய ஜீவர்க்கெல்லாங் கடனாகும். நீங்கள் தாகம் வந்தால் ஜலத்தைக் குடிக்கின்றீர்கள். குளிரா யிருந்தால் அக்நியிற் போய்க் காய்கின்றீர்கள்.

நீங்கள் கடவுளையடைய ஆசிப்பீர்களாயின், இவ்வாசையைத் திருப்தி செய்யலா மென்னும் நம்பிக்கை அவருடைய சங்கற்பத்தையே யாதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றது. நாம் கடவுளைப் பெறலா மென்று நம்பி யிருக்கின்றோம். ஏன்? மனிதற்கு அந்தப் பேறே கதியெனக் கடவுள் விதித்திருக்கின்றார். ஆதலால், அக்காரிய ஸித்திக்கென்று அவர் நியமித்திருக்கும் மார்க்கத்தில் நம் மனத்தைத் திருப்புதல் அவசியம். கடவுளுக்கு இருவகை நிலைகளுள்ளன; ஒன்று மனம் வாக்கிரண்டையுங் கடந்தது; அங்கே

செயலொன்றுங் கிடையாது; மற்ற அவர் ரூபத்தோடு வெளிப் பட்ட அவசரம், அதுவே பிரபஞ்சம். அவர், தம்மை நமக்குத் தந்து மோக்ஷத்தை யளித்தல் பிந்திய நிலையிற்றான் ஆதல் வேண் டும். ஏனென்றால், அதீத நிலையிற் செயலொன்றும் நடைபெறாது. இந்தப் பிரகாரமாக மோக்ஷம் அல்லது கடவுட்பேறு என்று சொ ல்லப்படும் மாறுதலை நமக்குள் தோற்றுவித்தற்குக் காரணமாவ தொன்று பிரபஞ்சத்தி லுளதாதல் வேண்டும். உண்மையைப் போதிக்கும் ஆசாரியர்கள், மாந்தர் நடுவுட்டோன்றி, ஜனசமூ கங்களால் திர்க்கதரிசிக ளென்றும் அவதாரங்களென்றும் ரிஷிக ளென்றும் வழங்கப்படுகின்றனர். இவ்வுருவங்கள் கொண்டுதானு கடவுள் நமக்குப் பரப்பிரசாதத்தை யளிக்கின்றார். இந்தக் குறிப் பிட்ட மநுஷர்களை வழிபடுவதனால் நமக்குக் கடவுட் பேறு கைவருமா ? அல்லது மோக்ஷம் பெறல் வேட்டு ஸர்வ வியாபகப் பரம்பொருளைத் தான் வழிபட வேண்டுமா?வர்க்கம், சாதி, குடும் பம், பாலியபழக்கங்கள் என்றிவற்றால் மேற்கொண்ட துர் அபிப் பிராயங்களை யறவொழித்து விட்டு, சொல்லிய விஷயத்தைக் குறி த்து ஆலோசித்து உண்மையைக் கிரஹித்துக் கொள்வீர்களா யின், முக்காலத்தினும் காலாதீதத்திலும் ஆனந்தம் உங்களுடைய தேயாகும். நுரை திரை குமிழிகள் சமுத்திரத்தி னகத்தில் தோ ன்றி மீட்டுஞ் சமுத்திரத்தே சென்றடைதல் போல தீர்க்க தரிசி கள் அவதாரங்கள் ரிஷிகளெல்லாரும் கடவுளிடத்தே பிறந்து கடைசியாக அவரிடத்தேயே யொடுங்கியுபசாந்தியடைகின்றனர். அந்நியபதார்த்தமாய்,ஒன்றும்நித்தியமாயிருத்தலில்லை; மிக இழிந் தோரும்,மிக உயர்ந்தோரும், அதிதரித்திரரும், அதி யைசுவரிய வான்களும், அதி சுத்தர்களும், மிக அசுத்தர்களும், அதி புத்தி மான்களும்,அதிமூடர்களும் கடவுளிடத்தே யுற்பவித்து மீட்டும் அவரிடத்தே பூர்ணமாய்ப் புகுந்து ஒடுங்குகின்றனர். கடவுளா னவர் தமது சங்கற்பத்தால் அவருடைய சரீரமாகப் பாவிக்கப் பட வேண்டிய இப்பிரபஞ்சமாகியும், யாதொரு மாறுதலு மின்றி அகண்ட சொரூபராய் ஏகராகியும் எல்லாமாயு மிருக்கின்றார். அவர் இப்பொழுது எதுவா யிருக்கின்றாரோ அதுவாயே என் றென்று மிருக்கின்றார். நுரை திரை குமிழ் யெல்லாம் ஒரே பொருள்தாமே. ஒரு குமிழி எவ்வளவு பெரிதா யிருந்தாலும் மிகச்சிறிதா யிருக்கிற மற்றொரு குமிழியைக் காக்கும் வல்லமை யதற்கில்லை. குமிழி பெரிதாயினும் சிறிதாயினும் அதனைத் தன்

னேடொன்ருக்கி அதற்கு அமைதியைக் கொடுக்கும் வல்லமை சமுத்திரத்திற்கே யுள்ளது. எவனுவது ஒரு விசேஷ புருஷனை வழிபடுவதனுல் ஆத்மார்த்த லாபம் சிறிதும் பெறமுடியாது. ஞானைசுவரியமுடைய இம்மஹான்கள் சரீரத்தோ டிருக்கும் வரை அவர்க ளுபதேசங்களை அன்போடும் வணக்கத்தோடும் நாம் கேட்டல் வேண்டு மென்பது கடவுளுடைய கருத்து. ஆதலால் நம்முடைய கடமையும் அதுவே. ஆனுல், அவர்களுடைய ஜீவகாலத்திற்குப் பிறகு அவர்களைத் தனித்து வணங்குவது ஆத்மார்த்தவழுவாகும். சாதாரணமாய் உத்தேசிக்கப் படுவதுபோலவே உண்மையும் இருக்குமாயின், பூமியில் இத்தகைய புருஷர்கள் பிரவாகம் போல வந்து கூடி யிருத்தல் அமையும். இப்பிரபஞ்சமாயும், பிரபஞ்சாதீதமாயும், ஸகுணமாயும், நிர்க்குணமாயும், அகம்புறமென்னு மிரண்டிடத்து ஒளியாயும் விளங்கா நின்ற ஸர்வ வியாபக நித்திய பரவஸ்துவே வணங்கத்தக்கது. ஈடேற்றமாகிய ஜீவபர வைக்கியத்திற் கேதுவான ஒளியைத் தருபவர் அவரன்றி யில்லை. ஆனுல் ஸர்வ வியாபகராகிய கடவுளை வணங்குவ தெப்படி? அதீத வஸ்துவானது இந்திரியங்கள் மனம்வாக்கென்பவற்றிற் கப்பாலா யிருக்கின்றது. மௌனத்தின்வைப்பான நிர்க்குண தெய்வத்தை இத்தன்மைய தென்றுணர்வதே யல்லாமல் வணங்க முடியாது. பிரபஞ்சத்திற்குப் பிரஞ்ஞை யில்லாதது போலவே அவருக்கும் பிரஞ்ஞையில்லை யென்று மாந்தர் சொல்லுகின்றனர். ஆதலாற் கடவுள் வழிபாடு அஸாத்தியம். ஏனென்ருல் அதீத நிலையில் செயல் நிகழ்தற்கு வேண்டிய சக்தியில்லை; பிரபஞ்ச நிலையில் பிரஞ்ஞையில்லை. இங்கே எழுப்பிய ஆசங்கை தோற்ற மாத்திரையே யன்றி வாஸ்தவமானதன்று. கடவுளுக்கு ஸர்வ வியாபகத்வம் உளதாகலின், மறைந்தாயினும் வெளிப்பட்டாயினும் பிரஞ்ஞை எவ்விடத்தும் இருக்கின்றது. ஏனென்ருல் பிரஞ்ஞை யென்பது பரம்பொருளி னின்றும் பிளவுபட்ட தொன்றன்று; கடவுளினுடைய இந்தச் சக்தி அல்லது நிலை அடங்கி யிருக்கும் பொழுது அஃதாவது வெளிப்படா திருக்குமாயின், அப்பொழுது பிரபஞ்ஞை யில்லை யென்கிறேம். வெளிப்படும் பொழுது பிரஞ்ஞை யுண்டென்கிறேம். பிரஞ்ஞையும் பிரஞ்ஞை யின்மையும் வேறு வகைப்பட்ட நிலைகளின் பெயர்களே யன்றி வெவ்வேறு வஸ்துக்கள் அல்லது இருக்கைகளின் பெயர்கள் அல்ல.

ஒரே ஜீவன் அஃதிருக்கும் நிலைக்குத் தக்கபடி பிரஞ்ஞையுடைய தாயும் பிரஞ்ஞையில்லாததாயு மிருக்கின்றது. இவ்விதமாய், பிரபஞ்சத்து ளடங்கிய சக்தி குணங்களெல்லாம் முடிவில் அவ்வுருடையனவே யாகும். இந்தச் சக்திகளைப் பிரயோகிப்பதனால், கடவுள் நம்மகத்துள்ள வற்றிற்கும் புறத்துள்ளவற்றிற்கும் இறைவராகின்றார். எல்லாப் பொருள்களையும் கடவுளுடைய சக்தியாகவோ குணங்களாகவோ பாவித்தால், பிரஞ்ஞையுடைய தெது? பிரஞ்ஞையில்லாத தெது என்னும் விசாரணை பயனற்றதாகின்றது. நாம் ஆலோசிக்க வேண்டியதெல்லாம், விரும்பப்பட்ட காரியம் ஸித்தியாகச் செய்யத்தக்க சக்தி யெதுவென்று பார்ப்பதேயாம். நம்முடைய இந்திரியங்களுக்கு விரைவில் பிரத்யக்ஷமாகக் கூடிய ஸ்தூலபதார்த்தங்களுள் உஷ்ணம் என்று சொல்லப்படும் ஒரு திரவியம் அல்லது சக்தியே பிரகிருதி தத்துவத்தின் விகாரங்க ளனைத்தையும் உண்டாக்குகிறதை நாம் காண்கிறோம். இவ்வாதார சக்தியின் அதிஸ்தூல ரூபம் அக்கினியாம். அக்கினியினுடைய உதவியின்றி, ஒரு பதார்த்தமும் ஸ்தூல நிலையிலிருந்து ஸூக்ஷ்ம நிலைக்குப் போவதில்லை. அக்கினியினுள் இடம்பட்ட ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் அதனுடைய சொந்த சுபாவம் அல்லது நிலையை விட்டு அக்கினியாகிப் பின்பு படிப்படியாய் இந்திரியங்களது காட்சிக்குப் புலப்படாமல் மறைகின்றது. பிரகிருதி தத்துவ முழுதுஞ் சோதித்துப் பார்ப்போமாயின் சக்திக்கெல்லாம் மூலகாரணமான அல்லது மாறுதல்களை யெல்லாம் உண்டாக்குஞ் சக்தியானது நம்முடைய இந்திரியங்களாலே கற்பிக்கப்படும் உபாதிகளோடு விளங்கும் பொழுது சூரியனா யிருக்கின்றதென்றும் எண்ணிறந்த சூரியர்களும் அவ்வொரு சக்தியினது வெளிப்பாடுகள் அல்லது தோற்றங்களாயேயிருக்கின்றனவென்றும் அறிகின்றோம். இந்தச் சக்தி யில்லாமல் ஒருவிதமான விகாரமும் உண்டாக முடியாது. எத்தகைய விகாரங்களும் இதனாலேயே யுண்டாகின்றன. உயிருள்ளனவும் உயிரில்லனவும் சூரியனுடைய செயலினால் அல்லது பிரேரகத்தினால் தத்தந் தொழில்களை நிறைவேற்றி யொன்றற்கொன்று ஆஸ்பதமா யிருக்கின்றன. இருதயத்தினுடையவோ, சுபாவத்தினுடையவோ, அல்லது அறிவினுடையவோ மாற்றமாகின்ற கடவுட் பேறு ஸாத்தியமாயின், அதுவும் இதே காரணத்தினால் உண்டாகவேண்டும். ஏனென்றால், வேறொன்றுக்கும்

விகாரமுண்டாக்கும் சக்தி கிடையாது. அக்நியானது பொருள்களை ஸ்தூல நிலையிலிருந்து ஸூக்ஷ்ம நிலைக்குக்கொண்டுபோவது போல, சூரியனென்று சொல்லப்படுஞ் சக்தியானது இந்திரியக் காட்சிக்குட்படும் பொருள்களின் முன்னிலையிற் சலிக்கும் மனத்தினால் உண்டாகும் பந்தத்தி லிருந்து அங்ஙனம் சலியாத மனத்தினால் அடையப்படும் நிலையாகிய மோக்ஷம் அல்லது கடவுட் காட்சிக்கு நம்மைக் கொண்டுபோகின்றது. இந்தப் பிரகாரமாகக் கடவுள், தம்மோ டபேதமாயிருக்கின்றதும் மனிதர்களாற் சூரியனென்று சொல்லப்படுகின்றதுமான தமது சத்தியினால் நம்மை விடடைவிக்கின்றார். நம்முடைய இந்திரியங்களுக்கும் உணவுக்கும் அப்பாற்பட்ட கடவுள் அத்தகையராயினும் இக்காரணத்தை முன்னிட்டு ஸர்வ வியாபக சக்தியாகிய சூரியனாக வெளிப் பட்டிருக்கின்றனர். சாதாரணமாய் மாந்தர், சூர்யனை ஒருபெரிய ஜோதியண்டம் என்பர். ஆயினும் அளவிடக் கூடிய தென்றும் எண்ணுகின்றனர். நல்லது, சூரியனென்று சொல்லப்படும் சக்தி எவ்விடத்தும் எப்பொருள்களிலும் வேலை செய்கின்ற தென்பதை அவர்கள் பரியாலோசிப்பார்களாயின் சூரிய சப்தத்தால் ஜனங்கள் கிரஹிக்கும் வஸ்துவானது கடவுளுடைய வியாபக சக்தி வெளிப்பாட்டின் ஒரு கிரணமாயும் ஸ்தூலத் தோற்றமாயும் இந்திரிய கற்பிதமாயும் இருக்கின்ற தெனக் காண்பார்கள். ஜீவவந்தனைப் புத்திமானா யிருக்கும் மனிதனுக்குக் கண் எப்படியோ, அது போலவே பிரபஞ்சத்திற்குச் சூரியனுமாகின்றது. ஓர் அரசனுக்கு வழிபாடு செய்ய உங்களுக்கு இஷ்ட மிருந்தால் நீங்கள் அதனை அவன் கண் முன்னேயே செய்கின்றீர்கள்; அப்படியே, நீங்கள் கடவுளை வழிபட விரும்புவீர்களாயின், கடவுளுடைய சரீரமாய் விளங்கும் பிரபஞ்சத்திற் கண்ணாகிய சூரியன் முன்னிலையிற் செய்யவேண்டும். நமக்குப் பிரஞ்ஞையா யிருக்கின்ற சக்திதானே நமக்குப் புறத்திற் சூரியனா யிருக்கின்றது. அது பிரகிருதி தத்துவத்தில் உஷ்ணம் ஜோதி பிராணன் முதலான பல விதமான நாமங்களால் அழைக்கப் படுகின்றது. தன்னொரு நிலை எல்லாவற்றையுங் கடந்து நிற்குந் தன்மையதாகிய ஸர்வ வியாபக பரம்பொருளின் இத்தோற்றத்தை யுணர்ந்து அன்பு பக்தி சத்தியம் என்பவற்றோடு பூரணமாய் நாம் கடவுளை வழிபடுவோம். அவர் மனிதரால் சூரியனென்று சொல்லப்படுஞ் சக்தி ரூபத்தில் நின்று தம்மை நமக்கு அருளிமூர்த்தியை வருவிப்பார். ஓம் சாந்தி.

பரசாந்தி யுங்கட்க்கெல்லாம் பலிக்கக்கடவது.

ராமாயணச் சுருக்கம்.

அயோத்தியை அரசாண்ட சூர்யகுலத் தரசரில் தருமநெறி தவறாது உலகமெங்கும் புகழோங்க அறுபதினாயிரம்வருஷம் செங்கோல் செலுத்திவந்தவர் தசரத சக்ரவத்தியாவர். அவர் புத்திரப் பேறில்லாது, புத்ர காமேஷ்டியாகஞ் செய்து, 4 புத்ரர்களைப் பெற்றனர். அவர்களுள் மூத்தவர் ஸ்ரீராமர். அவர்க்கு யுக்த வயது வந்த காலத்தில் யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்து வைக்க, பூபதியாகிய தசரத மகாராஜன் எத்தனித்தான்.

இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்போவதை யறிந்த தசரதரின் பத்தினியாகிய கைகேயி, தான் முந்தி அவரிடம் பெற்றிருந்த இரண்டு வரங்களின்படி, ஒன்றால் இராமரை வனத்துக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றும், ஒன்றால் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கவேண்டும் என்றும் அவரிடம் வேண்டிக் கொண்டாள். தசரதர், தருமமாகிய கயிற்றால் கட்டுண்டு, சத்தியமான சொல்லைக்காப்பாற்றும் பொருட்டுக் கைகேயியின் கருத்துக்கிணங்கி, இராமரை வனத்துக்குச் செல்ல உத்தரவு கொடுத்தார். மகாவீரனாகிய இராமன் கைகேயிக்குத் தமது தந்தை செய்த பிரதிக்ஞையைக்காப்பாற்றுவதற்கும், தந்தைவாக்கியப் பரிபாலன நிமித்தமும், கைகேயியின் திருப்திக்காகவும் வனம் செல்லப் புறப்பட்டார். இராமபிரான் வனஞ்செல்லப் புறப்படுவதைப் பார்த்ததும், சுமித்திரைக்கு ஆனந்தத்தை விருத்திபண்ணுகிறவரும், வணக்கத்துடன் கூடினவரும், தமையனாகிய இராமருக்கு அன்புடையவருமான இலட்சுமணர், ஒரு தம்பி தன் தமையனிடம் இம்மாதிரி இருக்கவேண்டுமென்பதை உலகத்தாருக்கு உணர்த்துவதன் பொருட்டு, அவரோடு தாமும் வனத்திற்குச் செல்லப் புறப்பட்டார். இதையறிந்ததும், இராமபிரானின் ஆருயிர் போ லுள்ளவளும், ஜனகபுத்திரியும் அவதாரமாகிய மோகினி போல் சகல இலட்சணங்களு மமைந்தவளும் ஸ்திரீகளுக்குள் உத்தமியுமான சீதாபிராட்டி, உரோகிணி சந்திரனை யனுசரிப்பது போல், இராமரை அனுசரித்து அவருடன் வனஞ்செல்லச் சித்தமானாள்.

பிறகு இராமர், சீதை, தம்பி இலட்சுமணர் இவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வனமேகினர்; பட்டணத்தாரும், சுமந்தி

ரர் முதலிய மந்திரிமார்களும், தந்தையாகிய தசரதரும் பந்துக்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து வெகுதூரம் சென்றார்கள். கங்கா நதிக்கரையிலுள்ள சிருங்கபேர பட்டணத்திற்குச் சென்றதும் தருமசீலராகிய இராமபிரான் வேடர்களுக்கு வேந்தனாகிய குகனையடைந்து, சுமந்திரர் முதலானவர்களை விட்டுப் பிரிந்தார். இராமபிரான் சீதா இலட்சுமணர்களுடன் குகனைக்கொண்டு கங்காநதியைக்கடந்து, பரத்வாஜாசிரமத்திற்குச் சென்றார். பிறகு அவர் உத்தரவினால் சித்ரகூட பருவதம் சென்று, ஓர் அழகான பர்னசாலைகட்டி அதில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இராமபிரான் இங்கு வசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவரைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் தசரத மகாராஜன் சொர்க்கலோகஞ் சென்றார். பிறகு வசிஷ்டர் முதலியவர்கள் இராஜ்யாபிஷேகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பரதனுக்குப் பன்முறையுங் கூறினார்கள். மகாபலமுள்ள பரதன் அதற்குச் சம்மதிக்காமல், இராமபிரானிடம் அனுக்ரகம்பெறுவதன்பொருட்டுச் சித்ரகூடபருவதம்சென்று அவரைக்கண்டு, "அண்ணா! தருமங்களையறிந்த நீர் தான் அரசன்; நான் அரசனாவதெப்படி? ஆகையால் தாங்களே இராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டு" மெனக் கேட்டான். இராமசந்திரர் ஔதாரியம், மகிமை, தம்மையாசிரயித்தவர்களை ஆதரிக்கும் உத்தமகுணம் இவைகளையுடையவராயினும் தந்தைவாக்கிய பரிபாலன நிமித்தம் இராஜ்யத்தைஏற்றுக்கொள்ளச் சம்மதிக்காமல், இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யத் தமது பாதுகைகளை அடைக்கலமாகக் கொடுத்துப் பரதனை அயோத்திக்கு அனுப்பினார். பரதன் பாதுகைகளைப்பெற்றுத்திரும்பி அயோத்தியின் எல்லைக்குள் நுழையாமல் அதற்கப்புறமுள்ள நந்திக்கிராமம் என்னுமிடத்தில் தங்கி அயோத்தியை ஆண்டுவந்தான்.

பிறகு சத்தியசந்தரும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவருமான இராமபிரான், நாம் இங்கிருந்தால் பட்டணத்து ஜனங்கள் அடிக்கடி நம்மிடம் வருவார்களென்றெண்ணி, சித்ரகூடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தண்டகாரண்யத்தில் பிரவேசித்தார். தாமரைமலர் போன்றகண்களுள்ள இராமபிரான் தண்டகாரண்யத்தில் தம்மையெதிர்த்தவிராதனென்னும் அரக்கனை வதம்செய்து விட்டுச் சரபங்க மகாமுனிவரைக்கண்டார்.

பிறகு சுதீக்ஷ்ணர், அகஸ்தியர் இவர் சகோதரராகிய சுதர்சனர் இவர்களைக்கண்டு சேவித்தார். அகஸ்தியமுனிவர் கூறியபடி இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட வில், கத்தி, குறையாத பாணங்களைக் கொடுக்கும் அம்பறாத்தூணி இவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். அசுரர்கள் இராக்கத ஸ்திரீகள் இவர்களின் வதத்தை யுத்தேசித்துக் காட்டில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் இராமரிடம் அநேக முனிவர்கள் வந்தார்கள். தண்டகாரண்ய வாசிகளும் அக்கினிக் கொப்பானவர்களுமான முனிவர்களுக்கு ஸ்ரீ இராமபிரான் தாம் அரக்கர்களை வதஞ்செய்வதாகப் பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்து அவர்களுக்குச் சந்தோஷ முண்டாக்கினார்.

பிறகு ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பஞ்சவடி தீரத்திற்கு வந்த சூர்ப்பனகை என்ற அரக்கியின் மூக்கையும், கொண்டையையும் லட்சுமணரைக்கொண்டு அறுத்து அவளை விரூபப்படுத்தினார். பிறகு அந்தச் சூர்ப்பனகையின் சொல்லைக்கேட்டு அமருக்கு வந்த கரன், திரசிரஸ், தூஷணன் முதலியவர்களையும் அவர்களுடன் வந்தவர்களையும் சங்கரித்தார். அந்த வனத்தில் வாசஞ்செய்யும் இராக்கதர்களிற் பதினாயிரம் பேர்கள் இராமரால் அடிபட்டு உயிர் துறந்தார்கள். இப்படித் தன் பந்துக்களும் தம்பிமார்களும் இராமரால் வதஞ் செய்யப்பட்டதை அறிந்த இராவணன், மாரீசன் என்ற அசுரனைத் தனக்கு ஒத்தாசை செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டான். மாரீசன் இராவணனைப் பார்த்து, "ஏ இராவணா! அதி பராக்ரம சாலியாகிய அந்த இராமருடன் விரோதஞ் செய்துகொள்வது உனக்கு அழகல்ல," என்று கூறி இராவணனைத் தடுத்தான்.

காலபாசத்தினால் கட்டுண்ட இராவணன் அவன் வாக்கியத்தை அநாதரவு செய்து, மாரீசனுடன் இராமருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். மாயாவியான மாரீசன் தன் மாயையால் இராம இலட்சுமணர்களை வெகு தூரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். இராவணன் ஜடாயுவை வதம்செய்து இராமபிரானுடைய பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியை யபகரித்தான். அடிபட்டுக்கிடக்கும் ஜடாயுவைப்பார்த்து, சீதையை இராவணன் அபகரித்துப்போனானென்பதை அவனாலறிந்த இராமர் சோகத்தையும் வியாகூலத்தையு மடைந்து பிரலாபித்தார். பிறகு ஜடாயுவைத் தகனஞ்செய்து சீதையைத் தேடச்சென்றார். வழியில் விகாரரூபியான கபந்தன்

என்னும் ஓர் அரக்கனைப்பார்த்தார். மகாபராக்கிரமசாலியான இராமர் அவனை வதஞ் செய்து அவனைத் தகனஞ் செய்தார். கபந்தன் சொர்க்கஞ்சென்றான். சொர்க்கத்திற்குச் செல்லும் கபந்தன் இராகவனைநோக்கி, "ஏ இராகவ! தர்மமறிந்தவளும் தர்மம் செய்பவளும் சன்னியாசாசிரமத்தி லிருப்பவளுமான சபரியிடம் செல்" என்று கூறினான். இராமர் அவ்விதமே சபரியிடம் சென்றார். சபரி இராமனை நன்றாகப் பூஜித்தாள். பிறகு பம்பாநதிக் கரையில் அனுமாரோடு சேர்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர் மூலமாகச் சுக்ரீவனிடம் சென்றார். மகாபராக்ரமசாலியாகிய இராமர் சுக்ரீவனிடம் தமது விருத்தாந்தத்தையும் சீதையின் விருத்தாந்தத்தை விசேஷமாகவும் கூறினார். அவைகளைக் கேட்டதும் சுக்ரீவன் அக்கினிசாக்ஷியாக இராமரிடம் சிநேகம் செய்து கொண்டான். பிறகு வானர ராஜனான சுக்ரீவன் தனக்கும் வாலிக்குமுள்ள விரோதத்தைக் கூறினான். இராமர் அதைக்கேட்டதும் தாம் வாலியை வதம் செய்வதாக வாக்களித்தார். அப்பொழுது சுக்ரீவன் வாலியின் பராக்ரமத்தை ராமருக்குத் தெரிவித்து, இராமருடைய வீரியத்தில் சந்தேகங்கொண்டான். உடனே அங்குப் பருவதத்திற்குச் சமானமாகவிருந்த துந்துபியின் எலும்புக்கூட்டைக் காண்பித்தான். இராமர் அதைப்பார்த்து அலக்ஷியமாக நினைத்துத் தமது காற் பெருவிரலா லெற்றிவிட்டார். அது பத்து யோசனை தூரத்திற்கப்பால் சிதறி விழுந்தது. பிறகு சுக்ரீவன் ஏழு சாலவிருக்ஷங்களைக் காண்பித்தான். அவைகளனைத்தையும் இராமர் ஒரே பாணத்தால் துளைத்தார். அதைப் பார்த்த சுக்ரீவன் வியப்புற்று இராமருடன் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று கம்பீரமாகக் கர்ச்சித்தான். அந்தக் கர்ச்சனையைக்கேட்ட வாலி யுத்தத்திற்கு வெளிக்கிளம்பினான். அப்பொழுது தன்னைத் தடுத்த தாரைக்குச் சமாதானஞ் செய்துவிட்டுச் சுக்ரீவனிடம் யுத்தஞ் செய்தான். இராமர் அவனை ஒரே பாணத்தால் அடித்துவிட்டுச் சுக்ரீவனைக் கிஷ்கிந்தாபதியாக்கினார்.

பிறகு சுக்ரீவன் சகல வானரர்களையும் வரவழைத்துச் சீதையைத் தேடும்பொருட்டுத் திக்குகள்தோறும் அனுப்பினான். பிறகு அனுமார் சம்பாதியின் வார்த்தையைக்கேட்டு நூறுயோசனை விஸ்தீரணமுள்ள லவண சமுத்திரத்தைத்தாண்டி இலங்கைசென்றார்.

இராவணனால் பரிபாலிக்கப்படும் அந்த இலங்கையில் அசோகவனத்தில் சோகத்தையடைந்து தியானம் செய்துகொண்டிருக்கும் சீதையைப்பார்த்தார். சீதையினிடம் அடையாளத்தைக் காண்பித்து இராமபிரானுடைய முயற்சியையும் அறிவித்துச் சீதையைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு, கோபுரவாயிலையும் அசோக வனத்தையும் அழித்தார். இதைக்கண்டு யுத்தத்திற்கு வந்த பஞ்சசேனாதிபதிகளையும் ஏழு மந்திரி குமாரர்களையும் வதஞ் செய்து மிகுந்த பராக்ரமமுள்ள அக்ஷயகுமாரனைக் கசக்கிப் பிழிந்தார். இந்திரஜித்தினால் விடப்பட்ட பிர்ம்மாஸ்திரத்தினால் கட்டுண்டார். பிறகு பிர்ம்மாவின் வரமகிமையால் அவ்வஸ்திரத்தினின்றும் விடுபட்டு இராக்கதர்களை நாசஞ்செய்து, சீதையிருக்குமிடந்தவிர இலங்கையில் மற்ற இடங்களை எரித்துவிட்டு நற்செய்திகூற இராமரிடம் வந்தார். இராமரைக் கண்டதும் "கண்டேன் சீதையை" என்றுகூறி அவரை வலம் வந்து வணங்கி மகிழ்ந்தார். பிறகு சுக்ரீவனுடன் இராமர் சமுத்திரக்கரைக்குச் சென்று சூரியனுக்குச் சமமான பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சமுத்திரத்தைக் கலக்கினார். சமுத்திரராஜன் இராமருக்கு முன் தோன்றி நளனைக்கொண்டு தன்மேல் அணைகட்டிச் செல்லும்படி மிகவும் வணக்கமாய்க் கேட்டுக்கொண்டான். அவ்விதமே இராமர் அணைகட்டி அவ்வழியாக இலங்கைசென்று அங்கு இராவணனுடன் போர்புரிந்து சீதையை அடைந்தார். சீதை மிகவும் வெட்கத்துடன் அவர்முன் வந்தாள். இராமர் சீதையை உதாசீனம் செய்தமையால், சீதை உடனே அக்னிப்பிரவேசஞ் செய்தாள். பிறகு அக்னிபகவான் வாய்மொழியால் சீதை குற்றமற்றவளென்று கேட்டு இராமர் மனமுவந்து சீதையை ஏற்றுக்கொண்டார். சகல தேவதைகளும் அவரைப் பூஜித்து மலர்மாரி பொழிந்தார்கள்.

* * * *

பிறகு விபீஷணனை இலங்காதிபதியாகச் செய்வித்துத் தம்மை கிருதகிர்த்தியனாக நினைத்து மனக்கவலையற்றுச் சந்தோஷமடைந்தார். பின்தேவதைகளினுடைய வரப்பிரசாதத்தினால் யுத்தத்தில் மடிந்தவானரர்களை யெழுப்பியழைத்துக்கொண்டு புஷ்பகவிமானத்திலேறி அயோத்திக்குப் புறப்பட்டார். மார்க்கத்தில் இராமர் பரத்வாஜாசிரமத்தை யடைந்து அனுமாரைப் பரதனிடம் அனுப்பினார்.

உடனே சுக்ரீவனுடன் புஷ்பகவிமானத்தின் மீதேறிக்கொண்டு நந்திக்கிராமத்தை யடைந்தார். நந்திங்கிராமத்தில் தமது சகோதரர்களுடன் ஜடாவிசர்ஜனம் செய்தார்.

பிறகு இராமபிரானைச் சீதையுடன் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து, பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். சகல ஜனங்களும் சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள் ; தர்மத்தைச்செய்தார்கள் ; பிறகு அந்த அயோத்தியாபட்டணத்தில் வியாதி, துர்ப்பிக்ஷம், பயம் இவைகள் கிடையா. தந்தை கண்முன்பு புத்திரனிறப்பதில்லை. விதவைகளேற்படுவதில்லை. காற்றினலாவது, அக்னியினலாவது, ஜலத்தின லாவது, பசியினலாவது, திருடர்களாலாவது ஒருவருக்கும் பயமேகிடையாது. பட்டணங்களும் இராஜ்யங்களும் தனதான்ய சம்பத்துடன் நிறைந்திருந்தன. எல்லோரும் கிருதயுகத்தில் எப்போதும் சந்தோஷித்திருந்ததுபோ விருந்தார்கள். நூறு அசுவமேதங்கள், பகுசுவர்ணகம் என்னும் யாகங்கள் இவைகளைச்செய்து பதினயிரங்கோடி கோக்களைப் பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்தார் இராமர். இரர்ஜ பரம்பரைகளை இன்னும் நூறுமடங்கதிகமாக ஏற்படுத்தி இவ்வுலகத்தில் நான்கு வருணத்தார்களையும் அவரவர்களுக்குரிய தருமங்களைச் செய்து வரும்படி ஏற்படுத்துவார். இராமர் பதினேராயிரவருஷம் வரையில் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து பிர்ம்மலோகம் சென்றார். பாபத்தைப் போக்கிப் பரிசுத்தத்தைக் கொடுக்கும் வேதங்களுக்கு ஒப்பான இந்த இராம சரித்திரத்தைப் படிப்பவன், சகல பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டுப் புத்திர பௌத்திராதிகளுடன் பரலோகஞ்சென்று சொர்க்கத்தில் விளங்குவான். பிராமணன் படிப்பானகில் வாக் சுத்த முண்டாகும். க்ஷத்திரியன் படிப்பானகில் இராஜாவாக ஆவான். வைசியன் படிப்பானகில் லாபம் அடைவான். சூத்திரன் படிப்பானகில் தன் ஜாதிக்குள் உயர்ந்தவனவான்.

ஸுரேந்த்ரன்

III

ஓட்டம்.

"Fortior cone justus"—L.—ஸத்யத்தையும் ந்யாயத்தையும் ஸ்திரமாகப்பற்றி நிற்பவர்கள் ஸிம்ஹத்தைக் காட்டிலும் பலத்திலும், தைர்யத்திலும் மேம்பட்டிருப்பார்கள்.

ஸௌரேந்த்ரன் தேசப்ரஷ்டம் செய்யப்பட்டான் என்பதைக் கேட்டதும் பாமரஜனங்களும்கூட திடுக்கிட்டார்கள். அதர்ம தேவதை உதயபுரியில் ப்ரத்யக்ஷமாகித் தனிச்செங்கோல் செலுத்திவருவதாக ஓர் கவி சாதுர்யமாகச் சில பாடல்களைப் பாடினர். ஸௌரேந்த்ரன் பஹிஷ்காரம் செய்யப்பட்டபின் மூன்றுமாஸங்கள் வரையில்தான், மனிதர்கள் அவனைப்பற்றி ப்ரஸ்தாபித்து வந்தனர். நாள் ஆக ஆக அவனை மறந்துவிட்டனர். "ஆறினகஞ்சி பழங்கஞ்சியல்லவா?"

ஆனால் ஸதாகாலமும் ஸௌரேந்த்ரனது ஸௌகத்தை ஒரே ஒரு ப்ராணிதான் கோரிவந்தது. ஸ்ரீதரர் இவ்விஷயத்தை ஒரு பொருட்டாக நினைக்கவில்லை. தமது பூஸ்திதியை எங்ஙனம் ரக்ஷிப்பது என்பதே அவரது பெரிய கவலை. கடன் பணத்தைத் தருவதற்காக, அவர் ஸேவகர்களையெல்லாம்வேலையினின்று நீக்கிவிட்டுச் சிக்கனமாக ஜீவனம்செய்ய ஆரம்பித்தார்; ஆடம்பரமான செலவுகளைத் தவிர்த்துவிட்டார்; ஸௌரேந்த்ரன் தேசப்ரஷ்டம் செய்யப்பட்ட ஏழுமாஸங்களுக்குள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு ஆயிரம் ஸவரன்களை ஸம்பாதித்துவிட்டார். கடன்வாங்கி பத்து மாஸங்களாய் விட்டன. இன்னும் இரண்டு மாஸங்களுள் பணம் கொடாவிடில் அவருடைய நிலங்கள் யாவும் மார்த்தாண்டனுக்கு ஸொந்தமாய்விடும். தான் ஸம்பாதித்த ஆயிரம் ஸவரன்களையும் அவர், ஒருநாள் மார்த்தாண்டன் க்ருஹத்துக்குச்சென்று, அவனிடம் அவைகளைக் கொடுத்து மீதியைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் தந்து "பைஸல்" செய்வதாகச் சொன்னார்.

ஒருநாள் கிரிஜா தன் ரஹஸ்ய ஸேவகியாகிய நந்தாவைக் கூப்பிட்டுப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

கிரிஜா:—என்ன! நந்தா! திலீபமஹாராஜா இன்னும் இரண்டு மாஸங்களில் வந்துவிடப் போகின்றாரென்று ஜனங்கள் பேசிக்கொள்ளுகிறார்களே? அது நிஜமா?

நந்தா:—அப்படித்தான் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் எனக்கு அதில் நம்பிக்கையில்லை. அவர் ஸ்ரீ நகருக்குச்சென்று ஒருவருஷமும் ஒருமாதமும் ஆயிற்று. ஆனால் இதுவரையும் அவரைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. மஹேசனுக்குத் தத்ஸமயம் அத்ருஷ்டகாலம் தான்.

கிரிஜா:—மஹேஸன் என்ன அவ்வளவு அயோக்யனு? அவனை எல்லாரும் நிந்திக்கிறார்களே? என்ன காரணத்தால் அவன் ஸுரேந்த்ரரைத் தேசப்ரஷ்டம் செய்தானே தெரியவில்லை. அவர் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் காரணத்தைக் குறிப்பிடவில்லையே.

நந்தா:—அந்தக் கண்ராவியை ஏனம்மா கேட்கிறுய்? ஸுரேந்த்ரருடைய உண்மையான நண்பரும் வேலைக்காரருமான முகுந்தரை நான் நேசிக்கிறேன். கல்யாணமும் அடுத்தமாதத்தில் நடத்துவதற்கு இரண்டு குடும்பத்தினரும் ஸம்மதித்தனர். ஆனல் அவர் ஸுரேந்த்ரருடன் போய்விட்டார். போய் நாலைந்துமாஸமாகிறது. அவர் எங்கிருக்கிறுரோ? இவையெல்லாம் பாவி மஹேசனது க்ருத்யங்களல்லவா?

கிரிஜா:—முகுந்தனு உனக்குப் புருஷனுகப் போகின்றுன்? அவன் நல்லவனென்றும், யோக்யனென்றும் ஸுரேந்த்ரர் எனக்குச் சொல்லியுள்ளார். அது கிடக்கட்டும். ஸுரேந்த்ரரும் அவருடைய ஸேவகர்களும் உதயபுரியின் வடக்கேயுள்ள சங்காவனத்தில் வஸித்துவருகிறுர்களாம். அவ்வனம் இந்நாட்டைச்சேர்ந்ததாம். ஆதலால் அவர்களைத் தண்டிக்கும்பொருட்டு மஹேசன் ஸிப்பாய்களை அனுப்பிப்பிடித்து வரச்சொன்னுனும். அவர்கள் காடுமுழுவதையும் தேடியும் அவர்களைக் காண முடியவில்லையாம்.

நந்தா:—சங்காவனத்திலா அவர்கள் இருக்கிறுர்கள்? அப்படியானல் நான் க்ஷேமமடைவேன்.—உங்கள் தகப்பனுர் அதோ வருகிறுர். நான் போய் என்வேலையைப் பார்க்கிறேன்—(என்று சொல்லிப்போய்விட்டாள்).

ஸ்ரீதரரும் கிரிஜாவும் மிகவும் வ்யஸநகரமாய்ச் சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஸம்பாஷணையின் ஸாராம்சம் ஸ்ரீதரர் கடைசியாகக் கூறிய வார்த்தைகளில் அடங்கியிருந்தது. "கிரிஜா! உன்கக்ஷியையே எப்போதும் பேசாதே. எந்தக் காரணத்தாலும் நான் என் முன்னேர்கள் ஸம்பாதித்து வாழ்ந்துவந்த நிலங்களையும் வீட்டையும் இழக்கமாட்டேன். எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு ஆயிரம் ஸவரன்களைக் கொடுத்துவிட்டேன். மீதி அஸலையும் வட்டியையும் கொடுக்க நான் அசக்தனுயிருக்கிறேன். ஸுகுமாரனுக்கு உன்னைக்கல்யாணம் செய்துகொடுத்தால் அவன் அவ்வளவு பணத்தையும் தருவதாகக் கூறுகிறுன். எப்படியாவது

நீ அவனை மணக்க இசையவேண்டும். நாட்களோ ஆய்விட்டன. ஸிந்துதேசத்தில் வஸிக்கும் எனது அத்யந்த ஸ்நேஹிதரோவரிடம் நான்போகலாம் என்றிருக்கிறேன். நான் அவருக்கு ஒரு தடவை ஸஹாயம் செய்துள்ளேன். அவர் அதை ஞாபகத்தில் வைத்திருந்து எனக்கு இப்பொழுது உதவி செய்வாரென்று நம்புகிறேன். * பரஸ்பரஹாயம் ஸ்நேஹலக்ஷணமன்றோ? அவரும் என்னைக் கைவிட்டால், நீ ஸுகுமாரனை மணக்கவேண்டியது ரொம்ப அவச்யமாகும். சாகப்போகிற கிழவனாகிய என்னுடைய எண்ணத்துக்கு நீ எதிர் ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது.

அந்த ராத்ரி முழுதும் கிரிஜா ரொம்ப ஆலோசனையிலிருந்தாள்; "ஊர்முழுதும் அயோக்யனென்று ஸகலராலும் தூஷிக்கப்படும் ஸுகுமாரனையா நான் விவாஹம் செய்துகொள்வது? ஸுரேந்த்ரர் எங்கே? ஸுகுமாரனெங்கே? என்றாலும் மனிதயத்னத்தில் என்ன இருக்கிறது? தெய்வஸங்கல்பமும்கூட ஸஹாயம் செய்தால் தானே நமது ப்ரயத்னங்கள் ஜபமடையும்? ஸத்யத்தை நாம் கடைப்பிடித்தால் கடவுள் நம்மை ரக்ஷிப்பார்" என்று தீர்மானம் செய்துகொண்டாள்.

மேலே சொன்ன ஸம்பவங்கள் நடந்து நாற்பது நாட்கள் ஆயின. அதன் பின் ஒருநாள் ஸாயங்காலம் ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் ஸமயத்தில் உதயபுரம் மிகவும் மனோஹரமாக விளங்கியதால், அது கவலையற்ற ப்ரபுக்களின் மனஸைவசீகரிக்கும் ஸ்திதியிலிருந்தது. ஸ்ரீதரரின் வீட்டுப் பின்புறத்திலிருந்த அழகிய புஷ்பத்தோட்டத்தில் கிரிஜா உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் முகம் குற்றமற்ற தோற்றத்தையும், மனஸ் நிர்மலமான தன்மையையும் காட்டின. ஸாயங்கால ஸூர்யனது சிவந்த ப்ரகாசம் அவள் முகத்தில் பட்டதும், அவள் முன்னிலும் மதின்மடங்கு ஜாஸ்தியான அழகுடையவளாகத் தோன்றினாள். அப்பொழுது அந்தத்தோட்டத்தில் "தோப்" பென்ற சப்தம் கேட்டது. அதனைக் கேட்டதும் கிரிஜா முதலில்பயப்பட்டாளாயினும், சிறிதுநேரத்துக்குள் தைர்யமுடையவளாய் விட்டாள். இரண்டு நிமிஷங்கள் தாம் கழிந்தன; அதற்குள் கிரிஜாவின் எதிரில் ஓர் ஆண் உருவம் வந்து

* Cf. Cowper's Lines "......Friendship is a union that bespeaks reciprocated duties".

நின்றது. அவ்வுருவத்தைக் கண்டதும் கிரிஜா அச்சப்பட்டாள். ஆனாலும் ரஜபுத்ர கன்னிகை யாதலால், ஜாதி தைர்யமும், பிறவி தீரமும் அவளுக்குச் சிறந்த ஆயுதங்களா யிருந்தன; சிறிதும் தனது தன்னம்பிக்கையை இழக்காமல், கிரிஜா அவ்வுருவத்தை நோக்கி, "இந்தக் கார்யம் நீசர்கள் செய்யத்தக்கது. உதயபுரியின் அரசன் இப்படிச் செய்வது ரொம்ப அகௌரவம். ஜனங்கள் கேட்டால் ஹேளனம் செய்யார்களா? திலீப மஹாராஜா இதனைச் செய்யத் துணிவாரா? உம்முடன் ஸம்பாஷிக்கக் கூட எனக்கு வெட்கமா யிருக்கிறது" என்று சொல்லி நகர ஆரம்பித்தாள்.

மஹேசன்:—நீயாருடன் பேசுகின்றாய் என்பதைக் கவனித்தாயா? பேதைப் பெண்ணாகிய நீயோ எனக்கு யுக்தா யுக்தம் சொல்லத் தகுந்தவள். நான் உனது க்ஷேமத்தைக் கோருகின்றேன். நீ ஸுகுமாரனை மணக்கப் போவதாக வதந்தி; அவனோ அயோக்யன்; நீ என்னை விவாஹம் செய்து கொண்டால் உன் தகப்பனாரின் நிலங்களை மீட்பிப்பதுடன் உதய புரியின் மஹா ராணியாகவும் ப்ரகாசிப்பா யல்லவா? அதனை உனக்கு வற்புறுத்தும் பொருட்டே இந்த ஸமயம் நான் ரஹஸ்யமாக இங்கே வந்தேன். என்ன சொல்கிறாய்? இவ்வார்த்தைக ளெல்லாம் கிரிஜாவின் காதில் ஈயம் காய்ச்சி வார்த்தது போல் இருந்தன. அவள், தனது வழிபடு தெய்வமாகிய பராசக்தியை மனஸிலேயே ஸ்தோத்ரம் செய்து, மஹமத்யர்களுடன் போராடி வென்ற ரஜபுத்ர ஸ்த்ரீகளின் சரித்ரங்களை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு, திடீரென்று மஹேசன் மேல் பாய்ந்து, வெடுக்கென்று அவன் கையிலிருந்த தடியைப்பிடுங்கி, அவனை ஓர் அடி அடித்துவிட்டு, பரபரவென்று தோட்டத்தைக் கடந்து வீட்டிற்குள் நுழைந்து விட்டாள். இந்த ஸங்கதியை விஸ்தரித்துச் சொல்ல நமக்கு இத்தனை நாழிகையாயிற் றென்றாலும், கிரிஜா தன் வேலையை ஒரு க்ஷணத்தில் செய்து முடித்து விட்டாள் மஹேசனுக்கு ஒன்றும் தோன்ற வில்லை. அல்பப் பெண்ணால் நாம் அவமானம் செய்யப்பட்டோமே யென்று, அவன் மனம் குழைந்து அதிக கோபத்துடன் வந்த வழியே போய் விட்டான்.

ராத்ரி போஜனம் ஆனவுடன் ஸ்ரீதரரிடம் கிரிஜா அன்று ஸாயந்த்ரம் நடந்த ஸம்பவத்தைச் சொன்னாள். அதற்கு அவர், "கிரிஜா! இப்படிப்பட்ட கொடுங்கோன் மன்னனது ராஜ்யத்தில் வஸிப்பது ரொம்ப அபாயகரமானது. திலீபரும் சீக்ரமாக

வந்து விடப்போகின்றாரென்று ப்ரஸ்தாபம். இன்னும்கொஞ்சநாட்களில்பணம்கொடாவிடில் நிலம் போய்விடும். நீயோ ஸுகுமாரனை மணக்க இசையேன் என்கிறாய். நாளைகாலை புறப்பட்டு நாம் ஸிந்து நாட்டுக்குப் போய்விடலாம். என் நண்பர் கொடுக்கும் தனத்தைக் கொண்டு நிலத்தை மீட்டுக்கொள்ளலாம்'' என்றார். அங்ஙனமே, மறுநாட் காலை ஒருவரிடமும் சொல்லாமல் அவர்கள் புறப்பட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

காலை பத்துமணிக்கு யஜமானன் வீட்டுக்குவந்தாள் நந்தா. வீடுமுழுதும் நிசப்தமாயிருந்தது. அறைகளெல்லாம் பூட்டப்பட்டிருந்தன. அவளுக்கு இன்னது செய்வதென்று தெரியவில்லை. அக்கம்பக்கத்தார், முன் நாள் மாலை நடந்த ஸம்பவத்தை ரஹஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதனை ஒருவாறு கேட்ட நந்தா ரொம்ப வ்யஸனப்பட்டாள். திடீரென்று ஓரெண்ணம் அவள் மனஸில் உதித்தது. அந்த எண்ணப்ரகாரமே செய்யப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

ஸாயந்த்ரம் ஸுமார் ஆறரைமணிக்கு உதயபுரியைத்தாண்டி இருவர் மிக்க விரைவாகச் சென்றுகொண் டிருந்தனர். ஒருவருக்கு ஸுமார் ஐம்பத்தாறு வயஸிருக்கும்; மற்றவன் 20 ப்ராயமுள்ளவனாய்க் காணப்பட்டான்; அவன் முகத்தில் மீசையே இல்லை. மழமழவென்றிருந்த அவன் முகம் மிக அழகியதாக இருந்தது. ராத்ரிகாலம் ஸமீபிக்கப்போவதாலும் நடுகாட்டில் தன்னந்தனியாகப்போக விருப்பதாலும் அவ்விருவர் கையிலும் ஒவ்வொரு பட்டாக்கத்தி யிருந்தது.

அவர்களுக்குப் பின்னால் ஏறக்குறைய இரண்டு மைல் தூரத்தில், ராணுவ உடைதரித்த மூன்றுபேர் அதிக வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள், தம் முன் சென்ற அவ்விருவரைப் பிடிப்பதற்காகப் பின்தொடர்ந்து வருபவர்போல் காணப்பட்டனர்.

சங்கரவனத்துக்கு ஸுமார் நாலைந்து மாஸங்களுக்குமுன் சென்ற ஸுரேந்த்ரனைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். பலர் தாமாகவே அவனிடம் வந்து சேர்ந்தனர். இரண்டொரு மாஸத்திற்குள் ஸுமார் 120 பேருக்குமேல் சேர்ந்துவிட்டனர். ஸுரேந்த்ரன் அந்தவனத்தில் ஓர் ராஜாவைப்போல் ஆண்டுவந்தான்.

எல்லாரும் அவன் சொற்படி நடந்து அவனுக்காகத் தம்முயிரை யும் கொடுக்கத் தயாராயிருந்தனர்.

இன்றுமாலை ஐந்தரைமணிக்கு ஸுரேந்த்ரன் ஓர் ஆலமரத் தின் கீழ் தனிமையாக உட்கார்ந்துகொண்டு ப்ரக்ருதிதேவியின் அபூர்வ அதிசயங்களைக்கண்டு ஆநந்தித்துக்கொண் டிருக்கையில், முகுந்தன் ஒரு ஸ்திரீயுடன் அங்கு வந்தான்.

ஸுரேந்த்ரன்:—பெண்ணே! நீ ஸ்ரீதரர் வீட்டில் பணிப் பெண்ணுயிருந்தாயல்லவா? நீ எப்படி இங்கு வந்தாய்?

நந்தா:—ஐயோ! என் யஜமானியும், அவள் தந்தையும் எங்கேயோ போய்விட்டனரே! கிரிஜாவைத் தேடிக்கொண்டு இங்கு வந்தேன். (வரும்).

எம். எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ சர்மா,
வேலூர்.

பாடலீபுத்ர நகரம்.

III

(முன் தொடர்ச்சி)

பின்வந்த அடுத்த இரண்டு நூற்றுண்டுகளில் அவ்விராஜ்யம் குசர்களுடைய ஆளுகைக் குட்பட்டதாயிற்று. அதற்குப் பின் பல காரணங்களால், அந்த ராஜ்யம் சிதறிப்போய் அங்கங்குள்ள சிறுதலைவர்களுடைய கைவசமாயிற்று. அத்தலைவர்களுள் பிரபல ராயிருந்து ஆட்சிசெலுத்திவந்தவர் லிச்சாபிகள் என்று முன்னரே கூறப்பட்டுள்ள ஜாதியராவர். பாடலீபுத்ரநகரம், சிலகாலம் லிச் சாபிகளுடைய ஆளுகைக்குட் பட்டிருந்து; பிறகு குப்தர்களுக் குச் சுவாதீனமாயிற்று. இக்குப்தர்கள் பாடலீபுத்ர நகரத்தையே தங்கள் ராஜாங்கஸ்தான மாக்கிக்கொண்டு நான்கைந்து நூற் றுண்டுகள் தலைமைபெற்று வந்தனர். அப்போது, இந்நகரம் உஜ்ஜ யினி, அயோத்தியாமுதலியவற்றைப்போலப்பிரசித்திபெற்றுவிளங் கினது; வித்யாபிவிருத்தியிலும், ஞானப் பெருக்கிலும் நிகரிலா மேன்மை பொருந்தியதாயிற்று. உலகெங்கும் சிறப்புற்ற காளி தாஸ கவி மாளவத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்தவராயினும், பாடலீ புத்ர நகரத்திலும் சிலகாலம் தங்கிவந்தனரென்று புலப்படுகிறது; இதற்குஅத்தாட்சியாதெனின், அக்கவி தம் காவியங்களில் ஓரிடத் தில் ஸோன் என்ற நதி கங்கையில் பெருங்கோஷத்துடன் கலப்

பதை மிகுஇனிமையுாய் வர்ணித்திருப்பதேயாம். கிறிஸ்து பிறந்த 319 வது ஆண்டுமுதல் 606 வது ஆண்டுவரையில் பாடலீபுத்ர நகரம், குப்தர்களுடைய ராஜாங்கஸ்தானமாகவே இருந்தது. பிறகு, ஹர்ஷவர்த்தனரென்ற அரசரது ஆட்சியில் இந்நகரம் ராஜாங்கஸ்தானமாக விடப்பட்டதென்று ஏற்படுகிறது; ஆனால், ராஜ்யபாரந்தவிர மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் இந்நகரமே சட்ட திட்டங்களைச் செய்து வந்ததென்று தெரிகின்றது. ஏழாவது எட்டாவது நூற்றாண்டுகளில், மகததேசத் தரசர்களான குப்தர்கள் இந்நகரத்தையே ராஜாங்கஸ்தானமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு செங்கோல்செலுத்தி வந்தார்கள். இவ்விடமிருந்தே, தர்மபாலரும், அவருடைய பெருமைபெற்ற புதல்வரான தேவபாலரும் தங்களுடைய பிரசித்தியுள்ள சாஸநங்களை வெளியிட்டார்கள். இந்நகரத்தின் ஒளிவு, உயர்வு, செல்வச்சிறப்பு முதலான காரணங்களை முன்னிட்டு, தேவபாலர் இதை ஸ்ரீநகரமென அழைத்து வந்தனரென்று சொல்லப்படுகின்றது. பின்தொடர்ந்த சில நூற்றாண்டுகளில் இந்நகரத்தின் சரித்திரத்தைச் சரிவர அறியத்தக்க பிரமாணங்கள் எளிதில் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், கிடைக்கக்கூடியவற்றிலிருந்து ஆராயுமிடத்து இந்நகரம் ஜைனர்களால் கொண்டாடப்பட்டு, அவர்களுக்கு ஒருமுக்கிய க்ஷேத்திரமாக விருந்து வந்ததென்று புலப்படுகின்றது. பாடலீபுத்ர நகரத்தின் சூக்ஷ்மஸ்தானங்களின் குறிப்புக்களை முதன்முத லறிந்தவர் அஜாதசத்ருவே. பிறகு, பதினாறாவது நூற்றாண்டில், ஷர்ஷா என்ற மகம்மதியச் சக்ரவர்த்தி, இந்நகரத்தின் பெருமையைக்கண்டுணர்ந்து இதைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டனர். இவ்வரசர் பீஹாரைச்சேர்ந்த ஒரு ஜாகீர்தாருடைய குமாரர். பாடலீபுத்ரத்தின் இரண்டாவது ஸ்தாபகராக மதிக்கப்படத்தக்கவர் இவரே. இதற்குப் பின்வந்த மொகலாயர்கள் இந்நகரத்தின்பெயரை மாற்ற மிகவும் முயற்சி செய்தனர். அம்முயற்சிகள் யாவும் பயன்படாமல் இந்நகரம் இன்றைக்கும் பாடலீபுத்ரம் அல்லது பாட்னா என்றே வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. சிலகாலங் கழிந்தபின் ஷர்ஷாவைவிட மேன்மை பொருந்திய குணவிசேஷங்களுடன் விளங்கின கோவிந்தஸிங் கத்ரி என்பவர் இவ்விடத்திலேயே பிறந்து, ஸிக் ஜாதியாருக்குத் தலைவராயினர். இவர் ஸீக்கர்களின் ஆசாரமுறைமைகளை மாற்றியும் பலவிதமாகத் திருத்தியும்

ஹிந்திபாஷையில் பலநூல்கள் எழுதிவைத்துமுள்ளார். பதினேழாவது நூற்றாண்டில் இந்நகரத்தில் அநேகநூல்கள் எழுதப்பட்டுச் சிறந்த வித்யாபிவிருத்தி நடந்துவந்ததென்று காணப்படுகின்றது. பிறகு, சௌஹணஜாதி வீரரான, பிஜ்ஜலதேவ ரென்பவர் டெல்லிச் சக்ரவர்த்தியினிடமிருந்து இந்த நகரத்தையும் இதைச் சேர்ந்த நான்கு பர்க்கானுக்களையும் அபகரித்துக்கொண்டார். இவர், நமது தேசத்தினுடையவும், மற்றுஞ் சில வெளிதேசங்களினுடையவுமான சரித்திரங்களை மிகவும் விரிவாய் வடமொழியில் வரைந்திருக்கின்றார். அக்காலத்தில் நமது தேசத்தில் தலைமைபெற்று நின்ற ராஜ்யங்களின் சரித்திரங்கள் அந்நூலில் விஸ்தாரமாய்க்காணப்படும். லார்ட் ஹார்டின்ஞ்சு(Lord Hardinge)ம், ஸர் சார்லஸ் பெய்லிப் (Sir Charles Bailey) யுமே பாடலீபுத்ர நகரத்தின் மூன்றாவது ஸ்தாபகர்களென்று எண்ணப்படவேண்டும். அங்கே புதிதாய் ஏற்படப்போகிற நகரத்தின் படமும் அதற்கு நேரிடும் செலவின் மதிப்புத்தொகையும் மேற்கூறிய இரண்டு ராஜாங்கத்தினரால் சமீபகாலத்தில் பார்வையிடப்பட்டும் ஆலோசனை செய்யப்பட்டும் வந்தனவென்று கேள்வி. அவ்விதமே ஆலோசித்துத் தீர்மானித்தபின் உண்டாகும் புதிய நகரம் முன்காலத்தி லிருந்ததினும் மிகச் சிறப்புடையதாயும் அழகு அமைப்பு வாய்ந்ததாயும் விளங்குமென்பதே பாடலீபுத்ர நகரத்தின் சரித்திரத்தை யறிந்தவர்களின் கோரிக்கை. மௌரியர்கள், குப்தர்கள், மகம்மதியர்கள் முதலானோர் ஆண்டுகளித்து வந்த பாடலீபுத்ரநகரம் அதன்முன் உயர்ந்தநிலைமையைக்கொஞ்சமேனும் இழக்கா தென்பது நமதே நம்பிக்கை. வெகு காலமாய் வியாபாரத்திலும், வித்தியாபிவிருத்தியிலும், அரசாட்சியிலும், நீதி முறைமையிலும் நிகரற்ற மேன்மைபெற்று விளங்கிவந்த இந்நகரம்முன்போல் எக்காலத்திலும் புகழுடன் சிறப்புற்று விளங்குமென்பதற் கையமில்லை. இந்திய புராதன நகரங்களுள் ஒன்றாகிய இப்பாடலீபுத்ர நகரம் சீரிலும் சிறப்பிலும் முதன்மைபெற்று ஒப்பற்ற உயர்வோடு நீடூழிகாலம் வாழ்க.

J. K. சடகோபாச்சாரியார்,

சென்னை.

யுத்தம்.

ஐரோப்பாக் கண்டத்திலிப்போது நடைபெறும் யுத்தம் ஒருவருக்கும் தீர்மானமான வெற்றியை யுண்டாக்கவில்லை. அதனால் யுத்தம் நீட்டித்துக்கொண்டும், வியாபித்துக்கொண்டுமிருக்கின்றது. செர்பியாவைப்போன்று மாண்டிநீக்ரோவும் ஆஸ்டிரியர் வசமாய்விட்டது. மாண்டிநீக்ரோவின் அரசும், அரசகுடும்பத்தினரும் லயான்ஸ் நகரத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். செர்பிய அரசர் கார்பியூத்தீவிற்குச் சென்றுவிட்டனர். மாண்டிநீக்ரோவின் சேனை அல்பேனியாவிலிருக்கும் செர்பியருடன் சேர்ந்துகொள்ள அல்பேனியாவை நோக்கிச்செல்லுகின்றது.

பிரெஞ்சுப் பெல்ஜியப் போர்முகத்தில் பீரங்கிப் பிரயோகம் மிகு உக்ரமாகிவருகின்றது; ஆகாயவிமானப் போர்களும் தீவிரமாக நடந்துவருகின்றன. இவ்விரண்டிலும் பிரிட்டிஷாரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் மீசுரப்பட்டிருக்கின்றனர்; இந்தப் போர்முகத்தில் ஜெர்மானியர் யத்தனங்களெல்லாம் அபலமாகி வருகின்றன.

ருஷ்யப் போர்முகத்தில் ருஷ்யர் கிழக்குக் கலீஷியாவிலும், புக்கோவினுவிலும், பெஸ்ஸரேபியாவிலும், சுக்கேஷிய மாகாணத்திலும் முன்னேறிச்சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்விடங்களில் ருஷ்யர் முன்னேறிச் செல்லுவதைத் தடுத்தற்பொருட்டு, செர்பிய - இத்தாலியப் போர்முகங்களிலிருக்கும் ஆஸ்டிரிய-ஜெர்மன் சேனைகள் தருவிக்கப்படுகின்றன.

இத்தாலியப் போர்முகத்தில் ஆஸ்டிரியர் தோற்றுவருவது சகஜமாகி விட்டது.

அர்மீனியாவில் துருக்கியரும், பெல்ஜியத்திலும் - செர்பியாவிலும் ஜெர்மானியரும் அதிக கொடுமைகள் செய்துவருகின்றனர். மத்தியதரைக்கடலில் சென்ற ஒரு மாத காலமாக ஆஸ்டிரியக் கீழ்நீர்க்கப்பல்கள் பிரிட்டிஷ் சாமான் கப்பல்களையும், கருணையின்றிப் பிரயாணிக்கப்பல்களையும் கடற்கிரையாக்கி வருகின்றன; சென்ற ஒரு வாரமாகப்பிரிட்டிஷார் அவற்றின் அக்ரமச் செயலைத்தடுத்தற்குரிய மார்க்கங்களைத் தேடிவருவதனால், கப்பல்களின் சேதம் குறைந்துவருகின்றது. கூடிய சீக்கிரத்தில் பகைவாது கீழ்நீர்க்கப்பல்களெல்லாம அழிக்கப்பட்டுபோம்; அப்போது கப்பல்களின் போக்குவரவு தடைபடமாட்டாது; வியாபாரமும் கிரமமாக நடைபெறும்.